

Gælden ogsaa blev eftergivet de Laantagere, der ikke havde søgt om Eftergivelse. Jeg var i Mindretal og henstillede, at man skulde eftergive Andragerne hele det Beløb, der var tilbage, men at de, der ikke havde søgt om Eftergivelse, skulde betale det, de skyldte; det drejede sig om 177 Laantagere med Gældsbeviser til et samlet Beløb af 62 000 Kr.

Der hengik ikke saa kort Tid efter, at denne Betænkning var afgivet — den blev afgivet den 16. Februar 1925 —, før Dansk Fiskeriforening fra Landbrugsministeren modtog en Skrivelse, dateret 26. Maj 1925, som gik ud paa, at det ansøgte ikke kunde bevilges. Denne Skrivelse blev drøftet i Dansk Fiskeriforening i et Bestyrelsesmøde, og man var naturligvis for en stor Del forbavset over, at alle de Anstrengelser, der var gjort for at komme de fattigste Fiskere til Hjælp, og hvis Form i Forvejen var aftalt med den højtærede Landbrugsminister, skulde have været helt forgæves, idet man her fik pure Afslag. Dette førte da til, at jeg paa Hovedbestyrelsens Vegne efter Henstilling af Medlemmer af Hovedbestyrelsen søgte en Samtale med Finansministeren for at faa Grunden til Afslaget at vide — ganske vist var det en Telefonsamtale og en for mig mindre behagelig Telefonsamtale. De Udtalelser, der fremkom fra Finansministeren den Gang, gav mig et sikkert Fingerpeg om, at der intet var at vente i denne Henseende. Som Grund anførte Ministeren bl. a., at Udvalget havde aldeles ikke udtørt sit Arbejde paa en saadan Maade, at Ministeren fandt sig beføjet til at fremkomme med et Forslag om Eftergivelse af Gælden hverken helt eller delvis, idet Ministeren gik ud fra, at Andragerne var for løst underbyggede, og at Udvalget ikke havde gjort sig den Ulejlighed at skyde dem ud, som efter hans Opfattelse ikke var berettigede til at faa en saadan Eftergivelse. Jeg tillod mig da at hævde, og det hævder jeg endnu, at naar Fiskeriforeningen og Kommunalbestyrelsen anbefalede, maatte Ansvaret for vedkommendes økonomiske Forhold i nogen Maade, ja, jeg tør sige helt ud, lægges over paa de Myndigheder, som kender vedkommende.

Naar jeg fremhæver dette her i Tinget — og jeg beklager, at den højtærede Finansminister er forhindret i at være til Stede ved Forhandlingen —, er det, fordi det kunde interessere mig at vide, hvad der er indtruffet siden da. Mig forekommer det nemlig, at det Lovforslag, der her foreligger, er netop bygget over den Betænkning, som i sin

Tid blev afgivet af Udvalget. Jeg synes derfor, at jeg havde Ret i mine Betragtninger, naar jeg den Gang gjorde gældende, at den Betænkning, der var afgivet, var af en saadan Art og havde en saadan Form, at Ministeren meget vel maatte kunne bygge et Forslag derpaa eller paa Grundtrækkene deri. Naar nu den højtærede Minister har gjort det, bestyrker det min Opfattelse, idet der formentlig intet er sket, der kunde begrunde, at Finansministeren i Juli Maaned d. A. fuldstændig desavouerer Udvalgets Betænkning for saa et Par Maaneder efter at bygge et Lovforslag over samme Betænkning — medmindre der da i Mellemtiden er sket noget, som i hvert Fald jeg ikke har Kendskab til. Det er muligt, at det er Tilfældet; jeg ved det ikke og faar vel heller ikke nogen Oplysning derom, i hvert Fald ikke i dette Møde, da den højtærede Finansminister er forhindret i at være til Stede.

I øvrigt vil jeg kun sige, at vi fra Venstres Side kan tiltræde Lovforslaget, saa meget mere som det, siden det blev fremsat i Folketinget, er blevet ændret i en Retning, som efter vor Mening er bedre, idet der her tages Sigte paa kun at komme de mindre-bemidlede til Hjælp, medens det oprindelige Forslag gik ud paa at eftergive alle Halvdelen af deres Restgæld. Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa kun at eftergive dem, der søger derom, og det kan vi for vort Vedkommende tiltræde.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Josiassen: Jeg skal paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag. Vi gør det med saa meget større Glæde, som vi, da vi i 1921 fik Meddelelse om den Stormskade, der var overgaaet hele det danske Fiskeri — mere eller mindre paa de forskellige Steder —, var klar over, i hvert Fald i den Egn, hvor jeg er fra, at den Skade, der var forvoldt ved Stormen, vilde medføre megen Elendighed for Fiskeriet i al Almindelighed, og at de stedlige Kasser, man havde for i nogen Grad at bøde paa Følgerne af Stormskaden, ikke tilnærmelsesvis var i Stand til at gøre dette, men at man før eller senere maatte henvende sig til Lovgivningsmagten for at faa Hjælp. Det har nu vist sig, at man fra Statens Side har imødekommet disse Ønsker. Der var jo 922 Laantagere, som har faaet Laan til et Beløb af 576 940 Kr. Jeg tror at turde sige, at hvis Ministerens oprindelige Forslag var blevet gennemført i den Skik-